

Bereket Denizi 4

Meleğin Çürüyüşü

Çeviri: PÜREN ÖZGÖREN

Yukio Mishima

3. BASKI

♥ can roman

YUKIO MIŞIMA
MELEĞİN
ÇÜRÜYÜŞÜ
BEREKET DENİZİ 4

Tennin gosui, Yukio Mişima

© 1971, Yukio Mişima vârisleri

© 1994, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1994

3. basım: Nisan 2017, İstanbul

Bu kitabın 3. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-1981-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750719813

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

YUKIO MIŞİMA
MELEĞİN
ÇÜRÜYÜŞÜ
BEREKET DENİZİ 4

ROMAN

Çeviri
Püren Özgören

♥can

Yukio Mişima'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bahar Karları / Bereket Denizi 1, 1992

Kaçak Atlar / Bereket Denizi 2, 1993

Şafak Tapınağı / Bereket Denizi 3, 1994

Bir Maskenin İtirafı, 2010

Yaz Ortasında Ölüm, 2011

Denizi Yitiren Denizci, 2013

Dalgaların Sesi, 2014

YUKİO MIŞİMA, asıl adı Hiraoka Kimitake. 1925 yılında doğdu. İlk hikâyelerini çocukken yazmaya başladı. Babasının ısrarıyla Tokyo Üniversitesi'nde hukuk okudu. Mezun olduktan sonra girdiği memuriyette ancak bir yıl çalışabildi. İstifa etti, tüm zamanını yazmaya ayırdı. Mişima'nın kısa sürede uluslararası bir ün kazanmasını sağlayan *Bir Maskenin İtirafları*, 1948 yılında yayımlandı. Çok sayıda romanın, popüler dizi romanların, öykü kitaplarının, denemelerin ve edebiyat eleştirilerinin yanı sıra Kabuki tiyatrosu ve geleneksel *no* oyunları için çağdaş metinler kaleme aldı. Çağdaş Japon edebiyatının en önemli yazarı olarak kabul edilen Mişima, 1970 yılında ününün ve prestijinin doruğundayken Henry Miller (*Reflections on the Death of Mishima*) ve Marguerite Yourcenar (*Mişima ya da Boşluk Algısı*) gibi yazarların kitaplarına konu olacak bir intiharla yaşamına son verdi.

PÜREN ÖZGÖREN, 1957'de Adana'da doğdu. Avusturya Lisesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra Miami Üniversitesi'nde eğitim gördü. F. Scott Fitzgerald, Doris Lessing, D.H. Lawrence, Roald Dahl, Patricia Highsmith, Yukio Mişima, Henry Miller, Lawrence Durrell, Ernest Hemingway, Toni Morrison, Susan Sontag, Khaled Hosseini, Janet Wallach, Roman Polanski, Truman Capote gibi yazarların eserlerini dilimize kazandırdı.

1

Açık denizdeki pus yüzünden uzaktaki gemiler kapkara görünüyordu. Yine de hava düne oranla daha duruydu. İzu Yarımadası'nın dağ sırtları seçilebiliyordu. Deniz bu mayıs ayında durgundu. Güneş ışığı güçlüydü, yalnızca küçük bulut kümeleri vardı; deniz masmaviydi.

Minicik dalgalar kıyıya vuruyordu. Dalgacıkların karnı, dalga kırılmadan hemen önce tatsız bir bülbül rengine dönüşüyordu; sanki içlerine her türlü pis yosun birikmişti.

Denizin günbegün yinelenen çalkantısı, Hint destanında anlatılan süt denizinin her gün durmaksızın çalkalanmasına benziyordu. Belki de dünya bu çalkantının kesilmesine izin vermezdi. Bu çalkantıda, doğadaki bütün kötülükleri çağrıştıran bir şey vardı.

Mayıs denizinin kabarıışı, ışıklı noktalarının durmaksızın, sonu gelmez bir biçimde kıpırdayıışı; sayısız, minicik iğne.

Gökyüzünde uçan üç kuş bir an için tek bir kuşa dönüşmüş gibi göründü. Sonra dağılıverdiler. Birleşip ayrılmalarında doğaüstü bir yan vardı. Birbirlerinin kanatlarından çıkan yeli hissedecek kadar yakınlaşmalarının, sonra da aralarına bir kez daha o mavi boşluğu sokmalarının bir anlamı olmalıydı. Bazen yüreğimizde üç ülkü birleşir.

Bacasında, üç yatay çizginin üzerinde yükselen bir

dağ resmi bulunan küçük yük gemisinin siyah gövdesi, taşıdığı ağır yükün etkisiyle beklenmedik bir azamet, bir görkemlilik duygusu uyandırıyor.

Öğleden sonra ikide güneş bulutlardan örülmüş, incecik bir kozanın içine çekildi; bembeyaz parlayan bir kurtçuk gibi.

Ufuk, denize kusursuzcasına uyan, mavi siyah, çelik bir çemberdi.

Açık denizin bir yerinde beyaz bir dalga, apak bir kanat gibi bir an havalandı, sonra yeniden düştü. Peki ama anlamı neydi bunun? Olağanüstü bir belirti; belki de yüce bir kararsızlık?

Gelgit usul usul başladı; dalgalar kabarıyor, toprak bu en güçlü saldırının karşısında öylece bekliyordu. Güneş bulutların ardındaydı; denizin yeşili nedense öfke dolu bir karanlığa dönüştü. Uzun, beyaz bir çizgi, tersyüz olmuş dev bir üçgenin içinde denizi doğudan batıya kesiyordu. Sanki eğilmiş, bükülmüş ve kendini düz yüzeyden kurtarmıştı; elle tutulacak kadar yakındı; yelpaze gibi açılan çizgiler doruğa yaklaştıkça siyahımsı yeşil bir denizin içinde yitip gittiler.

Güneş yeniden görüldü. Deniz beyaz ışığa bir kez daha usulca kucak açtı; güneybatıdan esen yelin verdiği bir komutla, deniz aslanlarının sırtlarını andıran sayısız gölge, kuzeydoğu ve kuzeybatıya doğru harekete geçti: Kıyıda uzakta devinen, sayılamayacak kadar çok dalga-dan oluşan bir sürüydü bu. Gökteki ay akıntıyı sıkı sıkıya denetliyordu.

Atılmış pamuğa benzeyen bulutlar gökyüzünü yarı yarıya kapatmıştı; bulutların üst çizgisi güneşi tatlılıkla bölüyordu.

İki balıkçı gemisi denize açılmaktaydı. İyice açıklarda bir yük gemisi vardı. Rüzgâr şiddetlenmişti. Bir balıkçı gemisi, bir törenin başlama işaretini verir gibi batıda

göründü. Gösterişsiz, küçük bir gemiydi ama tekerleri de, bacakları da olmamasına karşın, uzun eteklerini sürüye sürüye, gururlu bir ağırbaşlılıkla ilerliyordu.

Saat üçte pamuksu bulutlar inceldiler. Gökyüzünün güneyinde beyaz bir kumrunun kuyruğu gibi açılarak denize derin bir gölge düşürdüler.

Deniz: Adı olmayan bir deniz, Akdeniz, Japon Denizi; Suruga Koyu tam karşısında uzanıyordu; yoğun, adsız, mutlak bir karmaşa “deniz” denilen şeyle yaptığı büyük savaşımdan sonra yakalanmıştı ve kendisine bir ad konulmasını kabul etmiyordu.

Gökyüzü bulutlandıkça deniz surat asıp derin düşüncelere d alıyor, bülbül renkli incecik iğnelerle süsleniyordu. Dalga, bir gül dalıymışçasına dikenlerle kaplıydı. Usulcacık bir oluşumun gerçekleştiği, dikenlerde bile belirgindi. Denizin dikenleri yumuşaktı.

Üç on.

Görünürde hiç gemi yok.

Çok tuhaf. Engin evren tam anlamıyla ıssız.

Bir tek martı kanadı bile görünmüyor.

Sonra, batıda bir geminin hayaleti belirdi ve kayboldu.

İzu Yarımadası'nı sis basmıştı. Yarımada bir süre için görünmez oldu. Yalnızca yitik bir yarımadanın hayaletiydi. Sonra büsbütün gözden yitti. Haritadaki düşsel bir yer olup çıktı. Gemilerle yarımada “varoluşun saçmalığına” ait şeylerdi artık.

Bir görünüp bir yitiyorlardı. Aralarındaki ayrım neydi?

Görünen şeyler var olan şeylerin toplamıysa, o zaman deniz salt sese gömülmediği sürece var demektir. Her an var olmaya can atıyordu.

Bir tek gemi her şeyi değiştiriverdi.

Bütün görüntü değişmişti. Bir gemi varoluşun olanca düzenini paramparça ederek ufukta belirdi. Bir feragat antlaşması imzalanmış, tahttan ve taçtan vazgeçilmişti.

Koskoca bir evren fırlatılıp atılmıştı. Bir gemi, yokluğunu koruyan evreni fırlatıp atmak için ufukta görünmüştü.

Denizin rengi bir andan ötekine farklılaşıyordu. Bulutlar değişiyordu. Bir gemi ortaya çıkmıştı. Neler oluyordu? Neydi bu olup bitenler?

Her geçen dakika yeni bir değişimi getiriyordu. Üstelik, Krakatoa'daki patlamadan bile çok daha ciddi bir biçimde. Oysa kimse ayrımında değildi bunun. Varoluşun saçmalığına öyle alışmıştı ki. Bir evrenin yok oluşu, fazla önemsenecek bir şey değildi.

O olup bitenler, sonu gelmeyen yeniden yapılanmanın, düzenlenmenin işaretleriydi. Uzaklarda çalınan bir çandan yayılan tınılar. Bir gemi ortaya çıkıyor ve çanı harekete geçiriyordu. Ses bir anda her şeye baskın çıkıyordu. Sesler denizde ardı kesilmeksizin sürüyor, çan durmaksızın çalıyordu.

Bir varlık.

Bunun bir gemi olması şart değildi. Kim bilir ne zaman görünecek olan bir tek ekşi portakal, çanı çalmaya yeterdi.

Üç otuz. Suruga Koyu'ndaki o tek, ekşi portakal varoluşu simgeliyordu.

Portakalın parlak, pütürlü kabuğu bir dalga tarafından yutuluyor, sonra yeniden görünüyor, durmaksızın kırpıştırılan bir göz gibi batıp çıkarak, kıyıya yakın dalgaçıkları yararak yavaş yavaş doğuya doğru ilerliyor.

Üç otuz beş. Batıda, Nagoya yönünde kocaman, siyah bir geminin iç karartıcı gövdesi belirdi.

Tütsülenmiş somon balığına benzeyen güneş bulutların ardına çekilmişti.

Toru Yasunaga otuzluk dürbünden uzaklaştı.

Saat dörtte limana girmesi beklenen yük gemisi Tenro-maru'dan henüz hiçbir iz yoktu.

Toru masasının başına döndü, masasının üzerindeki,

Şimizu Taşımacılık'a ait notları dalgın dalgın karıştırdı.

2 Mayıs 1970, tarifersiz gemilerin yaklaşık varış saatleri.
Tenro-maru, Japon bandıralı, saat on altıda.
Taişo Gemicilik Şirketi. Acenta: Suzuiçi. Kalkış yeri:
Yokohama. Palamar yeri: 4-5, Hinode Rihtımı

2

Şigekuni Honda yetmiş altı yaşındaydı. Karısı Rie öldüğü için sık sık tek başına yolculuğa çıkıyordu. Onu fazla yormayacak, kolayca ulaşabileceği yerleri seçiyordu.

Fuji'nin eteklerinde kalan Nihondaira Tepeleri'ne gitmiş, dönüşte Mio Korusu'na uğrayarak, büyük olasılıkla Orta Asya'dan getirilmiş, bir meleğin giysisine ait olduğu öne sürülen kumaş parçası türünden bazı değerli eşyalar görmüştü; daha sonra Sizuoka'ya doğru yola çıkınca, canı bir süre kumsalda yalnız kalmak istedi. Kodama Ekspresi buradan saatte üç kez geçiyordu. Honda'nın treni kaçırması sorun yaratmayacaktı. Tokyo'ya dönüş trenle bir saat kadar sürüyordu.

Taksiyi durdurdu; bastonuna dayanarak Komagoe kumsalına doğru kırk metre kadar yürüdü. Denize baktıkça kendi kendine bunun, on dördüncü yüzyılda İçi-jo Kanera tarafından meleklerin indiği nokta olarak tanımlanan Udo kumsalı olup olmadığını sordu. Aynı zamanda gençliğindeki Kamakura sahilini de düşünüyordu. Geri döndü. Kumsal sessizdi. Birkaç çocuk oyun oynuyor, birkaç balıkçı da oltayla avlanıyordu.

Dikkatini denize verdiği için daha önce fark etmemişti; dalgakıranın hemen altına yapışmış olan pembe

sarmaşığı ilk kez görüyordu. Dalgakıran boyunca uzanan kumda denizden esen yellerin devirdiğı kocaman bir çöp kutusu vardı. Boş Coca-Cola şişeleri, konserve kutuları, boya tenekeleri, asla yok olmayan naylon torbalar, deterjan kutuları, tuğlalar, kemikler.

Yaşamdan arta kalan süprüntüler bir çağlayan gibi kumsala dökülmüştü; sonsuzluğa diremiyorlardı. Sonsuzluk ilk kez denizle karşılaşıyordu. Süprüntüler de tıpkı insanlar gibi sonlarıyla yüz yüze gelemiyorlardı, bunu en çirkin ve en iğrenç biçimde yapmak dışında.

Toprak seti izleyen dağınık çamlardan, kırmızı deniz yıldızlarına benzeyen tomurcuklar fişkırmıştı. Çamların solunda küçük, dört taçyapraklı, beyaz çiçeklerle kaplı bir turp tarlası vardı. Bodur çamlar yolun kıyısını izliyordu. Bunun dışında görünen tek şey, göz alabildiğine uzanan çilek seralarıydı. Plastik sera örtülerinin altındaki dizi dizi çilekler, gür yaprakların arasından sürüngenler gibi taş teraslara uzanıyordu. Yaprakların testere ağzına benzeyen kıyılarına böcekler konmuştu. Sevimsiz, beyaz renkli sera örtüleri birbirlerinin üzerine yığılmışçasına uzanıyordu. Honda'nın gözüne –daha önce ayrımsamamıştı– seraların arasındaki küçük, kuleye benzeyen yapı ilişti.

Taksinin beklediğı otoyolun tam giriş noktasında, orantısız derecede yüksek, beton bir sahanlığın üzerinde iki katlı bir yapı yükseliyordu. Bir gözcü kulesine göre fazla uzun, bir işyerine göreyse fazla derme çatmaydı. Üç yanı neredeyse baştan başa camla kaplıydı.

Honda meraklanmıştı; avluya benzeyen yere girdi. Kumun üzerine beyaz pencere çerçeveleri tam bir düzenlilikle yığılmıştı. Cam parçaları bulutları olduğu gibi yansıtıyordu. Honda yukarıya bakınca, ikinci kattaki camlardan birinde teleskop merceklerini andıran gölgeler gördü. Beton zeminden dışarıya iki tane kocaman, pas kırmızısı, demir boru uzanıyor ve toprağın altına girip gözden

kayboluyordu. Honda bastığı yere dikkat ederek boruların arasından geçti, aşınmış taş basamakları tırmandı.

Sığınağa çıkan demir merdivenin başına bir levha çakılmıştı. İngilizce TEİKOKU SİNYAL İSTASYONU yazısının altına Japoncası yazılmıştı:

TEİKOKU SİNYAL VE HABERLEŞME ŞİRKETİ
ŞİMİZU BÜROSU

Variş, kalkış ve demirleme saatlerine ilişkin bilgiler
Deniz kazalarını saptama ve önleme hizmetleri
Karadan denize haber iletme
Denizdeki hava durumuna ait bilgi
Gemileri karşılama ve uğurlama
Gemiciliğe ilişkin her türlü hizmet

Harflerin soyulmuş beyaz boyası, şurasının burasının silinmiş olması, şirketin adının eski tip harflerle yazılmış olması Honda'nın hoşuna gitmişti. Denizin kokusu, alt alta sıralanmış işlevlerin, hizmetlerin arasından rahatça, hiç engellenmeksizin geçip içeri doluyordu.

Honda başını kaldırıp merdivene baktı. Etraf sessizdi.

Aşağıda, arkada kalan, kuzeybatıya doğru uzanan otoyolun ve yeni, mavi kiremitli çatıların üzerindeki ışıltılı flamaların ve fırıldakların görüldüğü kasabanın ötesinde Şimizu Limanı'na ait binalar vardı; karada birbirini kesen, çapraz vinçler, gemilerdeyse maçunalar; beyaz depolar, kara barakalar, denizden esen yellerin cilaladığı, kat kat boyanmış bacalar, kıyıya bağlanmış kocaman bir kütle; bir başka kocaman kütleyle pek çok denize yaptığı yolculuktan yeni dönüyor. Limanın düzeneği bütün çıplaklığıyla ortadaydı; önceden saptanmış bir noktada toplanmış olan bu düzenek insanın gözlerini kamaştırıyordu. Bu parlıtıysa denizin derisini paramparça ediyordu.

Fuji, eteklerindeki tepelerden oldukça yüksekti. Görünen tek yeri zirvesiydi; büyük, keskin çizgileri belirgin, beyaz bir kaya parçası bulutların belirsizliğinin arasından gökyüzüne fırlamıştı sanki.

Honda bakmak için durdu.

3

Beton sahanlık bir su deposuydu.

Bir kuyudan pompalanan su bu deponun içine doluyor ve çilekleri sulamak için burada biriktiriliyordu. Teikoku Sinyal Şirketi bu sahanlıktan yararlanılabileceğini kestirmiş, üzerine tahta bir korunak yaptırmıştı. Batıdaki Nagoya'dan, doğudaki Yokohama'dan gelen gemileri gözlemek için son derece elverişli bir noktaydı.

Burada, sekiz saatlik sürelerle dört sinyalci çalışırdı. Ancak biri epeydir hastaydı, öteki üçü yirmi dört saatlik görevi sırayla bölüşüyordu. İlk kat, kentteki merkezden arada bir buraya gelen şefin çalışma odasıydı. Üç sinyalci ise ikinci kattaki çıplak zeminli, on iki metrekarelik, üç yanı camla çevrili odayı paylaşıyorlardı.

Pencerelerden birinin önüne yerleştirilmiş olan masa her üç yanı da görüyordu. Güneydeki pencerenin önünde, limanın doğusunu gören on beşlik bir dürbün vardı; güneydoğuya bakan köşedeysen gece haberleşmelerinde kullanılan, bir kilovat gücünde bir projektör. Odanın güneybatı köşesinde, üzerinde iki telefonun durduğu bir masa, bir kitap rafı, haritaların, işaret bayraklarının dizildiği yüksek raflar, kuzeybatıda ise içinde bir dolap bulunan bir mutfakla açılır kapanır bir yatak vardı; odadaki bütün eşya buydu. Doğudaki pencerenin tam önün-

de çelik bir telgraf direği yükseliyor, porselen fincanları bulutların rengini yineliyordu. Kumsala doğru uzanan telgraf teli orada ikinci bir direklerle birleşiyordu. Sonra kuzeydoğuya dönerek yoluna devam ediyor, sahili izleyen gümüş direkler gittikçe küçülerek Şimizu Limanı'na ulaşıyordu. Buradan bakıldığında, üçüncü telgraf direğinin önemli bir işlevi vardı. Limana giren bir geminin üçüncü direği geçtiğini gören biri, geminin rıhtımların bulunduğu 3-G havuzuna yaklaştığını anlıyordu.

Gemileri hâlâ çıplak gözle bakarak tanıyorlardı. Gemilerin hızını taşıdıkları yüklerle akıntılar belirlediği süreçte, gemiler zamanından önce ya da geç gelmeyi sürdürecekler; karşılama törenlerinden önce on dokuzuncu yüzyıla özgü belli bir romantizm eksik olmayacak. Gümrük ve karantina görevlilerini, yükleme ve boşaltma işçilerini, kılavuzu, çamaşırhanede çalışanları, erzak sorumlularını uyarmak, hoş geldin bayraklarını ne zaman kaldıracaklarını bildirmek için çok daha keskin gözlemlere gerek vardı. Bundan da gerekli olan bir başka şeyse, aynı anda limana giren ve sonuncu palamar yeri için kapışan iki gemiden hangisine öncelik tanıyacağı konusunda liman hakemine yardımcı olmaktı.

İşte Toru'nun görevi buydu.

Epeyce iri bir gemi görüldü. Ufuk çoktan kararmıştı; geminin çıkış yerini saptamak için hızlı, iyi eğitilmiş bir göz gerekiyordu. Toru teleskobun başına geçti.

Yaz ya da kış ortasında bulutsuz bir günde, bir geminin ufku yüksek eşliğini ansızın geçtiği bir an vardır; oysa yaz başlarındaki puslu havalarda bir geminin ortaya çıkışı parça parça gerçekleşir. Ufuk uzun, beyaz, sırlıklı bir yastığa benzer.

Siyah yük gemisi, 4 780 tonluk Tenro-maru kadar büyüktü, kaptan köprüsü de Toru'nun elindeki kayıtlara

uyuyordu. Dümen suyu da tıpkı köprüsü kadar beyaz ve temizdi. Üç tane sarı maçunası vardı. Siyah bacaların üzerindeki o yuvarlak, kırmızı işaret de neyin nesiydi? Toru gözlerini kıstı: “Geniş” anlamına gelen, kırmızı bir daireyle çevrilmiş *tai* harfini güçbela seçti. Geminin Taişo Gemcilik’e ait olduğuna hiç kuşku yoktu. Bu arada gemi, on iki millik hızını kesmeksizin ilerliyordu, teleskobun görüş alanından her an çıkabilirdi. Yuvarlak bir pencerenin önünden uçarak geçen bir sineğe benziyordu.

Toru geminin adını hâlâ seçememişti. Üç harfli olduğundan emindi ama; içgüdüleri ona ilk harfin “cennet” anlamına gelen *ten* olduğunu söylüyordu.

Masasına dönüp acenteye telefon etti.

“Merhaba. Burası Teikoku Sinyal. Tenro-maru’yu karşılamaya hazırlanın. Telgraf direğini az önce geçti. Yükü mü?” Gemiyi kırmızı ve siyah olarak ikiye ayıran su çizgisi Toru’nun gözlerinin önünde belirdi. “Galiba yarısına kadar dolu. Kılavuzlar denize ne zaman açılacak? Beşte mi?”

Böylece bir saat kazanmış oluyordu. Daha haber verilmesi gereken bir sürü yer vardı.

Toru masayla teleskop arasında hızlı hızlı gidip gelecek on beş kadar telefon görüşmesi yaptı.

Kılavuz istasyonu. Şunya-maru adlı römorkör. Kılavuz kaptanın evi. Erzak sağlayanlar. Liman Devriyesi. Bir kez daha acente. Liman Denetleme Bürosu’nun Liman Yönetim Bölümü. Yükü tartacak olan İstatistik Daıresi. Sevkiyat Müdürlüğü.

“Tenro-maru limana girmek üzere. Hinode; dördü beş geçiyor. Lütfen iletin.”

Tenro-maru üçüncü telgraf direğine varmıştı bile. Kıyıda titreşen ısı dalgaları geçen geminin dış çizgilerini bozuyordu.

“Alo? Tenro-maru 3-G’ye giriyor.”

“Alo? Burası Teikoku Sinyal. Tenro-maru 3-G’de.”

Meleğin Çürüyüşü, artık dünya edebiyatının en temel metinlerinden biri olarak kabul edilen *Bereket Denizi*'nin dördüncü ve son kitabı. 20. yüzyılın ilk yıllarında *Bahar Karları*'yla başlayan hikâye, 1960'ların sonunda, *Meleğin Çürüyüşü*'yle sona eriyor. İroni ve ölüm önsezisinin damgasını vurduğu bu can alıcı trajedi, daha önceki romanlara dağılan temaları nihayet bir araya getiriyor: saray gelenekleri ile samuray idealinin çöküşü, Budist felsefe ile estetiğin değeri ve hepsinin özünde, Mişima'nın modern çağa dair karamsar görüşleri... *Bereket Denizi*, dörtlemenin en simgesel anlatısını oluşturan, görkemli bir final sahnesiyle noktalanıyor.

"Bu kitaplara," diyor Yukio Mişima, "yaşamla ve bu dünyayla ilgili hissettiğim ve düşündüğüm her şeyi yansıttım." *Bereket Denizi*, Japonya'ya asırlar boyunca besleyen kültürel unsurların birer birer yok edilmesinin destansı hikâyesi. Hayatı da romanları kadar çarpıcı olan Yukio Mişima'nın sayfalarında gezindikçe, bir kültürle birlikte bu kültüre inanmış yazarın da kendi sonuna doğru nasıl ilerlediğini görebiliyoruz.

Kapak resmi: Haseo Kawase

 can

19 TL
KİTAP İÇİMLİ

ISBN 978-975-27-1985-2

9 789750 719813

can yayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi